

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Wiliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jerzy Grubba

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie z wniosku **D. G.**

o wznowienie postępowania

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 7 marca 2024 r.

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 6 grudnia 2023 r., sygn. akt V KO 100/23

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności,

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

[SOP]

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 6 grudnia 2023 r., sygn. akt V KO 100/23, na podstawie art. 545 § 3 k.p.k., Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia wniosku skazanego D. G., wobec jego oczywistej bezzasadności. Powyższe postanowienie zapadło na skutek uchylenia poprzedniego postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2023 r., sygn. akt V KO 121/22, z powodu nieprawidłowo obsadzonego

składu orzekającego w osobie SSN M. B., i przekazania sprawy z wniosku D. G. do ponownego rozpoznania (sygn. V KZ 32/23).

Zażalenie na ww. postanowienie z dnia 6 grudnia 2023 r. złożył wnioskodawca D. G., powołując się na naruszenie Konstytucji i demokracji oraz podając argumenty za uwzględnieniem jego wniosku o wznowienie postępowania, takie jak orzekanie w jego sprawie przez SSA X.Y. utrzymującą kontakty koleżeńskie z panią prokurator prowadzącą postępowanie przygotowawcze X.Y.1, stronnicze prowadzenie postępowania sądowego poprzez odrzucenie dowodów oskarżonego w formie zdjęć, nieudzielenie głosu oskarżonemu, niewłaściwy stosunek sędziego do oskarżonego, podwyższenie mu kary pozbawienia wolności i wysokości nawiązki, nieprzesłuchanie świadków ujawnionych po wydaniu wyroku, uznanie przesłuchanych świadków za niewiarygodnych i inne nieprawidłowości w toku postępowania m.in. w zakresie nakłonienia przez panią prokurator M. Z. do zeznawania przeciwko oskarżonemu, wniosków opinii biegłego czy błędów w zapisie złożonych przez niego wyjaśnień.

Wniósł o pozytywne rozpatrzenie zażalenia i przyjęcie jego wniosku o wznowienie postępowania, wskazując „posiadam świadków którzy ujawnili się po wydaniu wyroku prawomocnego oraz dowody świadczące o mojej niewinności”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z dyspozycją art. 545 § 3 k.p.k. sąd odmawia przyjęcia wniosku nie pochodzącego od prokuratora, adwokata, radcy prawnego albo radcy Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej, bez wzywania do usunięcia jego braków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność. Wyrażenie "oczywista bezzasadność", w odniesieniu do wstępnej kontroli wniosku o wznowienie postępowania karnego - art. 545 § 3 k.p.k., należy rozumieć podobnie jak na gruncie przepisu art. 535 § 3 k.p.k., a zatem bezzasadność oczywista to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna na pierwszy rzut oka, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia orzeczenia

(tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 września 2015 r., sygn. akt II KO 49/15).

W zażaleniu skarżący nie sformułował żadnych konkretnych zarzutów świadczących o wadliwości zaskarżonego postanowienia, ograniczając się do ponownego przytoczenia argumentacji uzasadniającej, w jego ocenie, potrzebę wznowienia postępowania w sprawie oraz próby przekonania Sądu Najwyższego do istnienia świadków i innych nowych dowodów świadczących o jego niewinności. Rzecz jednak w tym, że skazany tych dowodów nie przedstawił, a do wszystkich okoliczności powołanych w jego wniosku o wznowienie postępowania ustosunkował się Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu. Przede wszystkim Sąd ten prawidłowo odniósł się do okoliczności orzekania w przedmiotowej sprawie przez SSA X.Y., słusznie uznając, że jej ewentualne kontakty koleżeńskie z prokurator prowadzącą postępowanie przygotowawcze w przedmiotowej sprawie powinny być rozpatrywane na gruncie art. 41 k.p.k., który nie został wymieniony jako przesłanka wznowienia postępowania w rozdziale 56. k.p.k., w tym w treści art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. jak sugeruje skarżący. Sąd Najwyższy prawidłowo również wskazał, że zdjęcia, na których zgodnie ze stanowiskiem skarżącego widać jak inna osoba stosuje przemoc wobec jego syna, słusznie zostały uznane w kontekście zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego stanowiącego podstawę skazania, za okoliczności niewpływające na ustalenie zakresu odpowiedzialności karnej wnioskodawcy. Większość argumentów podawanych przez skarżącego dotyczy w istocie występujących w jego ocenie nieprawidłowości w zakresie prowadzenia postępowania dowodowego, w tym dotyczących niesłusznej jego zdaniem oceny dowodów czy bezpodstawnego oddalenia wniosków dowodowych skazanego, które nie stanowią podstaw do wznowienia postępowania w świetle rozdziału 56. k.p.k.

Nadmienić w tym miejscu należy, że jak słusznie zauważył Sąd Najwyższy w składzie wydającym zaskarżone postanowienie, wniosek w przedmiotowej sprawie nie był pierwszym lecz kolejnym wnioskiem skazanego o wznowienie postępowania w tej samej sprawie, przy czym w ramach jednego z nich Sąd Najwyższy wyznaczył D. G. obrońcę z urzędu, który sporządził opinię o braku podstaw do wznowienia postępowania (sygn. V KO 28/22). Skarżący podnosił w

składanych uprzednio wnioskach tożsame argumenty dotyczące prawidłowości składu orzekającego oraz ze sfery gromadzenia i oceny dowodów, które zostały rozważone przez Sąd Najwyższy i uznane za niespełniające wymogów do wznowienia postępowania (sygn. II KO 44/21, II KO 115/21, II KO 125/21).

Z uwagi na powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.

[ał]

[PGW]